

VEHBI BALA



*Ujë përrallë
e vërtetë*

14
8

1-9

TIRANË, 1957

BIBLIOTEKA E SHËTETIT
GJIRKASTER

VEHBI BALA

8A-1
Bal 17

~~22755~~

17667

NJË PËRRALLË E

VËRTETË

(Poemë)

NDËRMARRJA SHËTETËRORE E BOTIMEVE
TIRANË, 1957

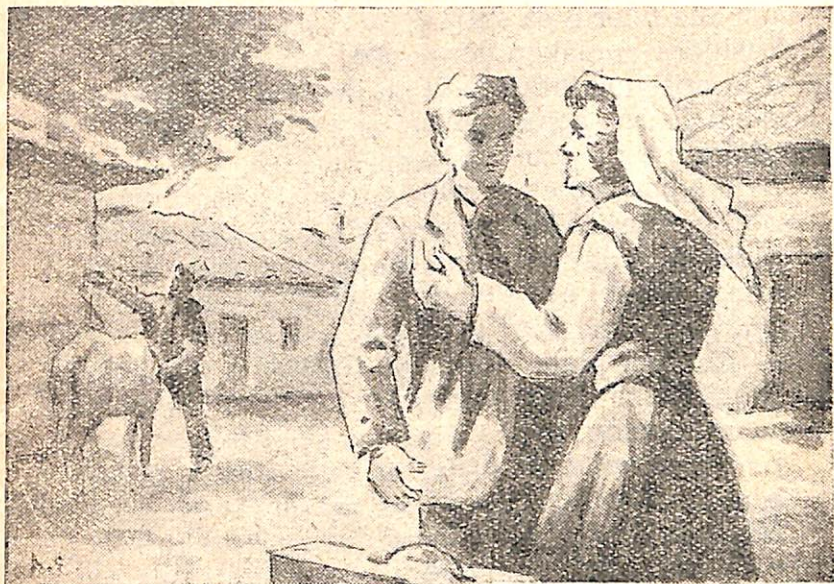
Redaktor: N. JORGAQI

Ilustruar nga: AGIM H. FAJA

Tirazhi: 1000

STASH: 2204-55

U shtyp në Stabilimentin «MIHAL DURI» — Tiranë



*Ka përralla e përralla
që trillojn' mendjet e rralla,
por kjo asht një e vërtetë
si e pashë un në jetë...*

1.

Në oxhak po shuhej flaka.
Bisedonin' plaku e plaka
për t'kaluemen, si jetuen,
si me halle jetën çuen:
pak gëzime e shum nevojë,

erru shpesh pa buk' në gojë,
por me nder e pa shtri dorë
bashkë u mplakën dora-dorë
e ia rritën shtatin djalit
porsi lis me gema malit;
plaku me një karro e kalë
bajë e çbajë pleh e zall
nëpër rruga të Tiranës, —
plaka n'maje të gjylpanës
qep e shqep, arno e lajë,
djalin veç ma mir' ta mbajë. . .
— Eh, mor plak, mor plak i mjerë! —
thotë plaka shend e verë —
Ia mbërrime kësaj dite:
po vjen Zani si yll drite
e po na shpëton nga hallet! —
Mbasandaj disi përmallet
e dy lot i rrjedhin t'valë
që po i vjen lumbardhi djalë.
— Ardht' shëndosh e mirë, o grue, —
ia pret plaku ngazëllue —
se kët ditë kemi pritë. . .

* * *

Mbaron Zani shkollën jashtë
e na vjen te pleqt e vet;
thue nuk - ngopen tue ndej' bashkë,
tue u shmallë dit e net.

Plaku e përkëdhel me sy,
plaka e puth dhe i merr erë,
e ashtu ambël që të dy
e gërgasin ndonjëherë...
...Plaku i shkretë me mundime
kishte blé për kalë elbin
e për djalë do kursime
kishte mbledh' si kamba qelbin.
Si që përgatit' për mbarë
e çdo gja pat llogaritë
thirri nj'a dy ustallarë
dhom' të ré për të goditë...
Dor' për dorë pleqt e Zani
me ustallarë aty punuen
dersa dhom's iu vu tavani
e ato mure i suvatuen.
Dhomë e ré — nafakë e ré,
që andrronin prindt e shkretë
ta gëzojn' me djalë e ré,
për sa jetë u kishte mbetë!
Vinin miq e dashamirë
e uronin plak e plakë
si për djalin aq të mirë,
si për dhomën me nafakë...
Pleqvet tanë u ndriste nuri,
thue se ishin përtëritë
me ato zemrat si biluri,
me ato sytë gjithë dritë.
E kah shihnin djalin pranë,

buza u qeshte, u qeshnin sytë —
me i pas' pyetë, kishin thanë
se si Zani s'ka të dytë...
Ish vërtetë Zani i hijshëm
ndonse i hajthëm, pak i zbetë, —
kishte shije, ishte i ndijshëm,
veçse çka? Besonte lehtë...
Iu vu punës me aq vllug
si mësues i ri i pikturës,
filloi puna t'i kish duk
përmes ngjyrave t'pëlhurës.
Sa u prek e sa u rrek
kur mësim dha t'parën herë!
Q'atëherë klasa e ndjek
me kureshtje përngaherë.
Ora e parë — mbresë e thellë
që e kupton kush e provon:
pema e njomë që ti mbjell
rritet, rritet, lulëzon...
Sy të thellë, sy të qartë,
që shikojn' me çiltëri!
Sa dëshir i madh, i zjarhtë,
vlon në shpirtin tand, rini!
Veç dy sy ma fort shkëlqyen
si dy rreze n'mjegullinë
dhe mësuesin e rrëmbyen
me shikimin, pafajninë...
Sy të ngrohtë e andërrues
kishte Bardha, nxansja e ré,

porse Zani si mësues
ndjenjës duhej me i vu fre...
Dhe shikimin e ndjesitë
diku tjetër i drejtoi
derisa qëlloi një ditë
që dhe Bardhën e harroi...
U kap Zani mbas një vajze
(çka i pëlqeu un nuk e di:
ndoshta sjellja e saj me naze
ndoshta fjala e saj magji,
ndoshta qafa bardh si bora
o gërshetat palë e palë —
ndaj edhe e quenin Flora
porsi t'ishte lule e rrallë...)
Nazeliye, topolake,
vallëtore porsi zane
gjith «Lulishtja» at e mbake
ma tërheqsen në Tiranë...
Zani fjalën nuk e zgjati
e një natë pleqve u thotë,
se me te e bashkoi fati
e pa te s'jetueke dot...



2.

Goj' për gojë, plaka e plaku
deri von nuk mbyllin sy:
marrin japin te oxhaku

asaj pun' me i dal' në krye.
Plaku flet, plaka andrron
e sëfundi kuvendon:
— Lumja un për nuse t'djalit!
Do ta due si sytë e ballit,
do ta ruej si lule allit,
se gëzim na sjell n'shtëpi
e inshalla shpejt fëmijë...
Veç një send kam si mulla:
kalin s'duhet ta mbajm' ma,
se na mbyti me ato bagla,
pra ta shesim me gjith çakla
e të blejmë një hali
e një shtrat e orendi,
dhomën nuses t'ia stolisim,
mirë e mirë ta gostisim,
mbasi del dhe ajo në rrogë
e s'na le me ra për tokë... —
Ia pret plaku: — Shëndosh djali,
shëndosh nusja edhe kali!
Por rri, grue, e mos ban za!
Si të shesim kalë e gja?
Me krah tonë e mund të kalit
na ia rritëm shtatin djalit
e pushteti na i dha dije
me na ardh' gjithnjë për fije...
Sa kam kraht, në dor' s'i mbes
as dhe kalin nuk e shes. —
— Çka po flet, mor burr, dhe ti!
Djalin ton' s'e ka njeri! —

Na erdh nusja porsi lule,
 veshë e mbathë, me baule
 plot me pajë e një mij naze
 (qysh e vogël rrit' me llase...)
 Plaku e plaka mirë e pritën
 e çka patën para i qitën,
 hangrën në tryez' të ré
 e, mandej, me djalë e ré
 e me miq e dashamirë
 që për dasmë i kishin thirrë,
 ata u vun' me bisedue
 si aq shum patën andrrue...
 Plaku fol ngadal-ngadalë,
 plaka puth nuse e djalë;
 djali vren her' pleqt, her gruen,
 e çdo gjest atyne u ruen...
 Flora ban kinse u ven vesh,
 si e përvuejtë buzëqesh...
 (Pleqt i duken: mos ma keq;
 rrethi i duket: ma për dreq!
 Sheh në dhomë: dy-tri çakla;
 sheh n'oborr: një kal' me bagla;
 sheh, e i bahet zemra pleh
 edhe gjuhën nis e mpreh...)
 Nuk kalojn' pak dit e i thotë
 ajo Zanit tue derdh' lotë:
 — Un të dhash' të rijt e mi,

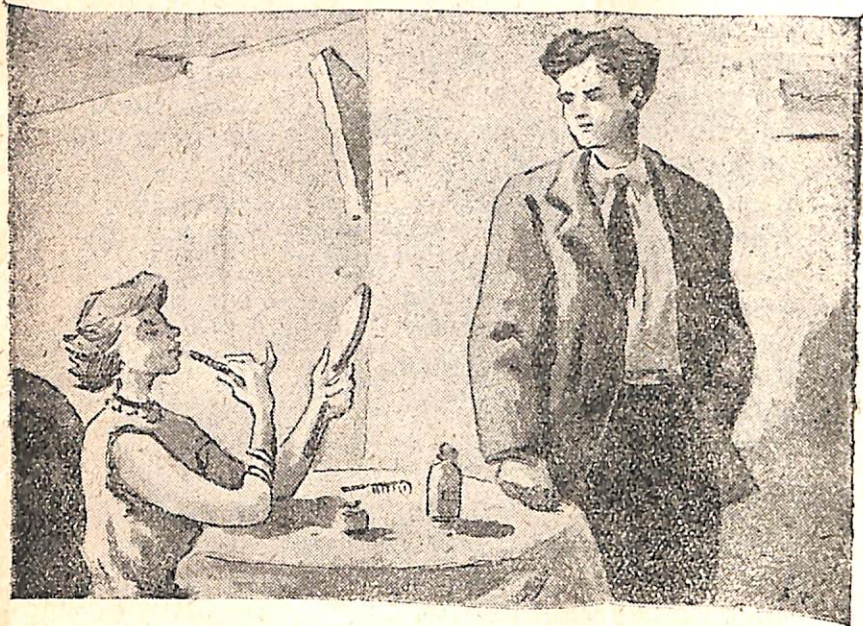
por jo t'vuej në këtë shtëpi.
O më gjej banes' të mirë,
o përndryshe m'len të lirë!
S'mund të rrijoj e t'heqi keq
në këtë rreth e me kta pleq. . . —
Zani Florën përkëdhel
t'ardhme t'bukur tue i ndjellë,
don t'ia kthejë mendjen pykë
tue e puthë e marrë ngrykë
ndonjëherë edhe tu'e lutë
ambël-ambël, butë-e-butë,
por më kot e përkëdhel:
ma zi ngrehet porsi gjel;
kot më kot ai i përulet:
top me i ra, mendja s'i ulet. . .

* * *

Zbardhet dita, erret nata,
në shtëpi s'pushon shamata:
vjeberra një, e reja dhjetë, —
flokët me t'u çue përpjetë!
Vjeberra laj, gatuej e arno,
nusja sillu e turfullo. . .
gjithë ditën në pasqyrë. . .
ndreq gërsheta, lyej fytyrë. . .
Zemra varrë i bahet djalit
kah sheh prindt në pik' të hallit
e një dit' me dhimbje t'vet,

kështu pleqvet ai u flet:
— Un e due, ajo më don,
por me ju këtu s'jeton. . . —
— E ç'të keqe i kemi ba?
pyeti plaka tue ofsha.
— Hesht, moj grue! — ia pati plaku
e në faqe i kcei gjaku. —
— Ti, mor bir, — iu suell të birit, —
ban si t'duesh, simbas dëshirit,
por këtu ma mos të pafsha,
në nevoj' për ty mos rafsha!
Kur me ne s'të deshti bashkë,
as ty vetëm s'ka me t'dashtë.
Ajo s'asht e dorës sonë:
do të vuejsh me të gjithmonë.
Tashti fill e sa ma parë:
merr at grue e udha-e-mbarë! —

Nuk e dij ma se çka thanë,
por dy palët na u ndanë.
Kur u nisën nusja e djali,
plaku e plaka shkuen te kali.
Sa me puth' — tha plaku — djalin,
le të puthim ma mir' kalin!



3.

Bulevardit kur vjen mbramja,
del e para, ik e mbrama.
S'mund të thuesh se nuk ka shije
e fustanat s'i kan' hije.
Modat, ku janë e ku s'janë,
ajo e para i nxjerr n'Tiranë.
Thonë që modistet thonë,
se për çmim s'i bahet vonë...

Ka pak shoqe — aso marroqe —
por ato që i ka — Zot rueji! —
si e sheh, ashtu përshkrueji:
picigjate, piliherdhe,
një flokçulle, një leshverdhe,
bubikofe, bullafiqe,
para e mbrapa si caliqe.
Nder 'to shquhet Flora e Zanit,
jo prej mendjes, por prej namit,
e se u prin shoqeve t'veta
në teposhtë e të përpjeta...
Këto shoqe kan' dhe shokë
që çudi si i mban kjo tokë!
Pelivana nëpër gra,
zemër-pula ndër bela,
që përrallen, kapistallen
e mbas «modës» heqin vallen...
me ato qafa si gjirafa,
flokët deri n'arsh tu' i lanë,
pantoll-ngushtë e xhaket-gjanë,
e shikojnë ashtu sy-huta
që, me i pa gand, të hyn tuta...
Bulevardit kur kalojnë,
qeshen njerzit nga i shikojnë...

* * *

Në shtëpi kur vjen t'pushojë
dhe i qetë të punojë,

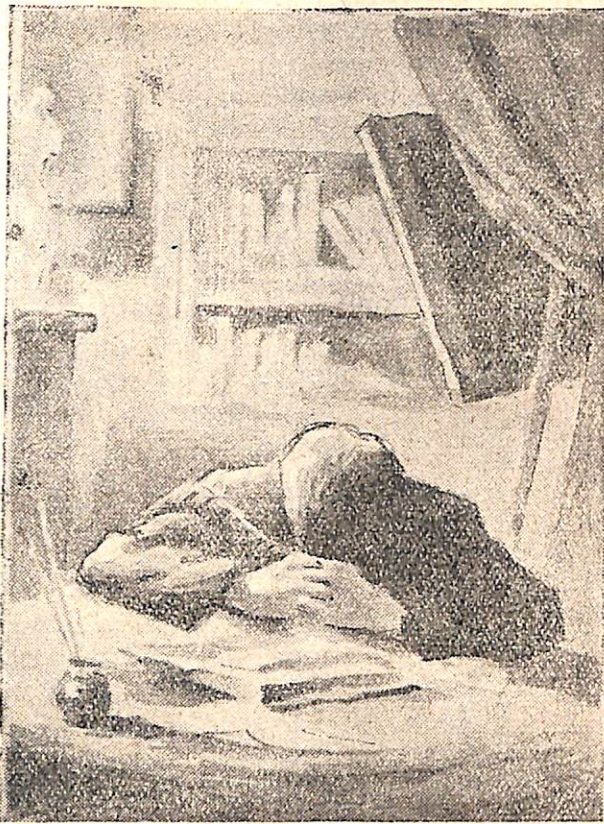
nuk gjen Zani çka kërkon
e kot Florën e qorton,
që në kokë gretha i futi.
Kur tërbohët, thonë, i buti
edhe i idhti ia lshon rrugën —
aq të madhe e ka tugën. . .
Porse Flora i gjegjet thatë:
— Sa shumë, Zan-o, po e zgjatë!
Gjithë ditën kam punue.
Mjera un që jam sot grue!
Edhe kur dal me shetitë,
ti rri shtrembët tue më pritë.
Shoqet, besa, shpesh më thonë:
«Ti me burr po vuen gjithmonë.
Si nuk t'la një her' ma vonë?». —
— Ti, moj grue, ke marrë llas,
që tashti kalon çdo masë.
Thue që ke punue për ditë.
Por, çka nxore, moj, në dritë?
Ditën shtriju si një patë,
endu rrugash nat' për natë,
nuk ta pash' të mirën kurr.
E ankohesh që m'ke burrë!
Si s'u shkoqe nga ato shoqe,
që të banë si marroqe?
Shiko tjerat që punojnë,
robëtisen e ravgojnë!
Kurse ti nga prindt më ndave,
zemrën dyshë ti ma çave!

Të durova sa ku munda,
Tashti shpirti m'erdh te hunda,
O ktheu mbar ndaj shtëpije
të jetojm' si na ka hije,
ose ik jeto kërcunë!
Un këtu s'të mbaj me dhunë. —
— Mjaft më fole e m'dhe moral!
Po m'ndalon edhe të dal
si gjithkush në bulevard?
Thue që merresh dhe me art!
Un puntore s'bahem kurr.
Ti më mbaj, se ty t'kam burrë!
Jam e re e due t'gëzoj.
Mirë që ma shumë s'kërkoj.
Dy fustana më ke ba.
S'që i zoti tjetër gja.
Sa fustana m'ban nana?
Ajo diti se çka shiti,
por më ndriti e më kërpiti...
Ti me mue ke pasë fat.
Tjetër grue s'rri një sahat
kur t'i flasish si më fole,
thue se jam një foshnje n'hole... —
— Ti nga mosha foshnje s'je,
por nga mendja e lehtë që ke.
Kujto mirë çka të thashë!
Ndryshe nuk jetohet bashkë. —
— Prap ngul kambë, o i pa zemër,
të më mbash si rob nën themër

mue që aq të dashunoj
e pa ty nuk mund të rroj?
Uh, e shkreta unë, e shkreta,
sa fort po më nxihet jeta!...

.
Kështu folën dit e net:
burri qep e grueja shqep,
ajo thonit, ai patkonit,
qit e prit e merr e jep
si dy grizhla në një plep...

17607



4

Që kur Zani u nda nga pleqt,
gjithnjë vehten e ndjeu keq.
Me sa flije e kishin rritë

që ta shihnin pran' një ditë
 e t'i shkonin vjet e mbrame
 pa krajatë e pa ofshamjel!...
 Shokët që ma fort e deshën
 keq me te shumë herë u ndeshën.
 Me nxitim ai u martue
 e për kte fort u pendue,
 por, si t'ndahej me nxitim,
 t'mos'orvatej për pajtim?
 «Grueja e kthyeme — shtambë e thyeme!»
 Ndoshta kishte faj ai vetë
 që s'kish dijt' ta sillte n'jetë,
 t'ndinte gazin e shtëpisë,
 ngrohtësinë e dashunisë...
 Sa premtime ajo i kish ba,
 kur n'miqsi me 'te kish ra:
 «...porsi gjethi n'gem u thafsha
 e për dhe e kalbun rafsha,
 n'paça mend me ta tradhtue
 dashunin' që më ke true!...»
 Por të gjitha një kështjellë,
 ba prej kashte e flakë n'erë!...
 I molisun nga dyshimet,
 i shastisun nga dëshprimet,
 horixonti i ish mërtisë,
 kish nisë arti me e braktisë...
 T'kish pas' tjetër shoqe jete,
 ndoshta, ndoshta në vetvehte
 fuqi tjera do t'kish gjetë

shtigjet për t'i ça në jetë!...
Parasysh i duel kët herë,
si një gonxhe në pranverë,
Bardha e skuqun, sy-bajame,
me aq thjeshtësi bujare. . .

. . . Tetmbëdhjetë pranëvera
kishte mbushë ajo kët vit.
Ndër të gjitha shoqet tjera,
ma fisnikeja u rrit.
Por s'u rrit ajo ma e qeta,
brenga t'thella pat dikur:
sapo i buzëqeshi jeta,
e pa nanën në qivur. . .
Nanë, o nanë, ti krijesa
ma e shtrenjta në kët botë,
oh sa vujejtje, sa dënesa
e sa ofshe e sa lotë
i shkaktove asaj jetime,
që përkdheljet s't'i gëzoi,
kur ndër çase me ngashrime,
frymën tande e kërkoi! . . .
Dhe i jati, mbas një viti,
një grue tjetër solli n'shpi:
dhimbje tjetër e goditi
Bardhën, shpirti tue iu nxi.
Kaluen vite. U rrit Bardha
si e mbyllun n'shpirt të vet;
shpesh i lindën andrra t'bardha,

por mbështetje kund nuk gjet.
Në fytyrë u ba e ftikun,
shtati i saj u ba si i brishtë,
syt bajame si të fikun
dukeshin gjithnjë të trishtë. .
Mori Bardhë, e njomja Bardhë,
heret kobet t'paskan ra!
Prap, si gonxhe le në mardhë,
don aromën me përnda.
Por ik marsi e vjen prilli,
mardha nuk të thaka dot;
shuji brengat! Rrezja e diellit
do të ndrisë jetë e mot.
Kërko, pra, burime t'reja!
Ngjyra t'freskta jeta pret.
Të buzqesh e ardhmja. Eja!
Ja, shoqniya po të thurret.
Jeta s'asht si një kënetë,
por si rrjedhë që vërshon
herë e rrmbyeshme, herë e qetë
nëpër shtigje kur kalon;
në se rrugës së guximshme
ndeshet me një tjetër rrjedhë,
bahet një dhe ma e fuqishme
e ma e madhe vala i rrjedh,
ma udob i kalon shtigjet,
i sjell tokës ma dobi
dersa të mbërrijë brigjet
ku do t'derdhet prap unji...

Bardha e pret or'n e pikturës
kur vjen Zani dhe shpjegon:
përmes ngjyrave t'pëlhurës
diçka i dukej se i ligjron...
T'ambël fjalën, t'pastër ngjyrën,
Zani i kishte në mësim —
shpirtin t'ri, magjepse ftyrën —
gjithë ndjenjë dhe mendim!
Nga një herë ndodh në jetë
që shikimi ma shumë thotë
se sa fjala ma e nxehtë
ose letra shkruar me lotë...
E shumë herë zemër-çelë
desh t'i fliste, por s'guxoi;
thellë e ndryme u desh të ngelë
dashuniya që filloi...
«Ndjenje e dliirë? Aspak e dliirë!»
Bardha vehtes shpesh i thosh,
kur mendonte sa vështirë
asht dhe vetëm ta mendosh
që ndërtohet lumtuniya
n'fatkeqsi të tjetërkuj!
Vall, çdo thoshte njerëzija?
Shuj, o zemër-flakë, shuj!

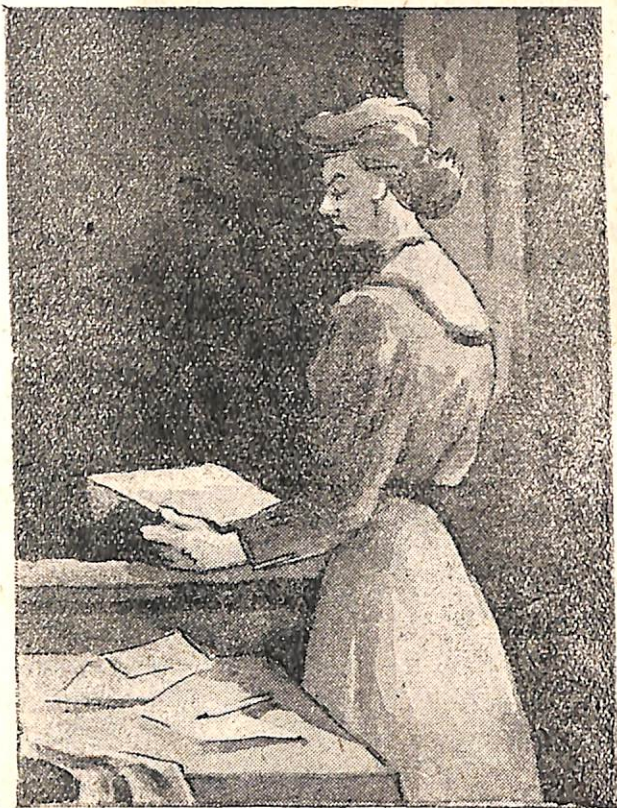
* * *

Ç'e shikonte ajo n'mësim
me ato sy gjithë përdëllim?

Pse s'i kish ndjenjat e qeta
në mes shoqeve të veta?

! ! : : : : : :

Në dilemë Zani kredhë
pët dëshir diku të bredhë:
ndoshta n'punë e në shoqni
do t'qetsohej shpirti i tij!
Rasti erdh: me tjer' piktorë
shkoi ekip ndër minatorë...



5

Po na Florën ku e kemi?
Hajt, lexues, te ajo të vemi
e ta shohim qysh vetare

e mbështetun në dritare,
lexon letra t'reja e t'vjetra
ndryshe njana, ndryshe tjetra...
Kët ia shkroi një romantik
gjysm' budall e gjysmë ashik:

«Pa ty dita nuk ka dritë,
pa ty lulja erë s'ka;
shijen jetës ti m'ia rritë,
se me ty n'dashni kam ra.

Qeshet kush më sheh tue qa
si mbas teje kam falitë;
kij mëshirë, o engjëll, pra,
më buzqesh makar një ditë!...

Në çdo ças veç ty t'kujtoj,
veç për ty un vjersha shkruiej,
me ty t'ardhmen e androroj,
pa ty bota m'ngjan e huej;
si Beatriçen po të çmoj,
por mos m'ban si Dantja t'vuej!»

Kurse ma të rrebtën letër
ia dërgoi jarani i vjetër:

«Mbasi ti ma more anën,
qysh me sot ta qita kangën.
Ti ma pate dhanë besën
që në maj të bajm' martesën,
Doli maji, erdh qershori:

un po pres më kot, i gjori!
A e mban mend kur m'u dorzove
e me lotë m'u betove?
Ty të vrafshin ato be
që kaq zemrën ma ke bre!
E habitet, pra, gjithkush,
si t'mban burri... makalush!»



6

Ra mesnata në Tiranë:
paqë e kthjellët anembanë,
dritat ndrisin rrallë-e-rrallë,

se pushon çdo frymë e gjallë
për t'u zgjue në ag të dritës,
jetë e gas me i dhanë ditës.
Fryn një fllim i lehtë, i lehtë,
ndër lulishte puth çdo fletë
e udhtarit, që kalon,
ballin ambël ia miklon.
Ndrit e bardhë hana e butë
nalt në qiellin e kulluet,
ndërsa yjet si inxhij
vezullojn' në pamatsi.
Kaq e qet' mesnata ra,
porse paq' në zemër s'ka
Zani tek po kthehet sonte
në shtëpinë që e trishtonte...

* * *

...Njëzet dit e njëzet net,
sa ngushllime e prehje gjet
pranë minatorëvet.
Njerz të mirë, njerz me vlerë
njohu Zani në minierë
e ma fort një djal' të ri,
që, ndër shokët minatorë
ma në shenj në galeri,
thonë e kish florini at dorë.
Ky e priti, e gostiti,
bukë e zemër para i qiti...

S'i harrohen kurr piktorit
nana e grueja e minatorit,
që me djersë e nder punonin
lumtuninë të krijonin
n'at shtëpizë aty për dhë
ku dashnija kish folé. . . .
Kët tablo kaq të gëzueshme,
ma të bukurën pikturë,
veç me ngjyra t'mrekullueshme
do ta shprehte në pëlhurë. . .

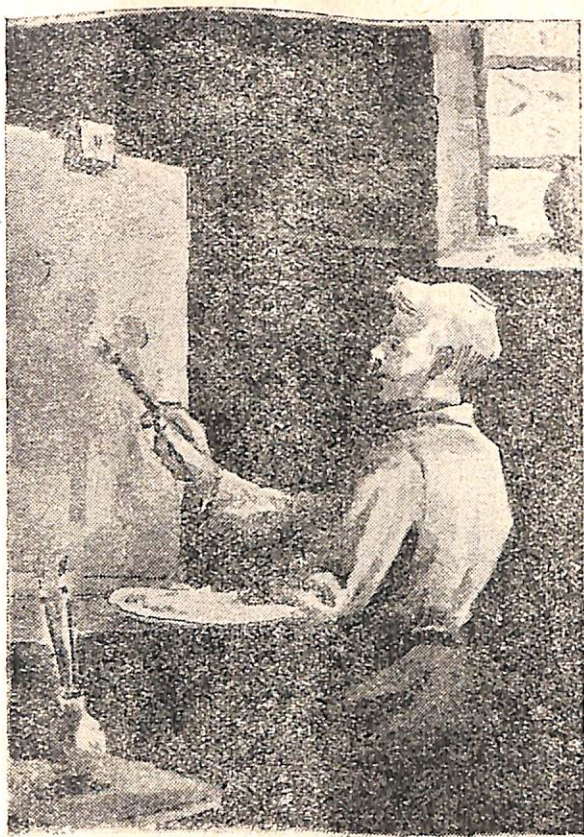
* * *

Ambël flimi i mikloi ballin
e në zemër ia zgjoi mallin
për shtëpizën ku pat le
ku pat çue kohën e ré
në vorfni, por i rrethuem
n'dashni t'prindve të mjeruem. . . .
O shtëpizë, votra jote
asht ma e shtrenjta e ksaj bote!
Sado larg e sado vonë,
Sado mote që kalojnë,
flakën mall të vegjëlisë
nuk e shueke, o shtëpizë!. . .
Zani vehten përftyroi
pranë votrës që dëshroi
e, me prindt e vet përbri,
edhe Florën plot dashni. . .

Por, pa dashtë, ftyra e Florës
i përzihej dora-dorës
me të Bardhës sy - bajame
aq tërheqse, aq bujare...
Menjëherë ai vehten shkundi
kët tendim në ças ta mundi.
Fllimi ballin ia mikloi,
udhën zemrës ia diktoi
nga shtëpiza e vjetër malli,
porse Zani vehten ndali
e, pushtue nga angështija,
drejtoi hapat nga shtëpija,
ku të huej e ndinte vehten
e të shkretë e trishte jetën...
Der'n e madhe ai e çeli,
shtang përpara dhomës ngeli
vuni veshin e përgjoi
dhe dëgjoi çka s'e besoi:
«... porsì gjethi n'gem u thafsha
e për dhe e kalbun rafsha
n'paça mend me ta tradhtue
dashunin' që më ke true!...»
«Të besoj, moj pëllumbeshë,
që ma çove zemrën peshë...»

Si dëgjoi kto fjalë Zani,
një hap mbrapa derës bani:
zemra i rrahu n'ças me vrull,
djersa e ftohtë e bani qull

e gjymtyrët iu këputën,
ethet aq të dridhna i futën,
si t'i dilte mendja e kresë
e, si kokrra e rrufesë,
shpërthei derën, hyni mbrendë
si njeriu që thue asht çmendë...
Desh t'i kapë e shqelm t'u japë,
por as gojë s'mundi t'hapë...
Flora e shprishun porsi shtriga
e jarani pulë e lagun,
tue u dridhë gjithë nga friga
trup e shpirt me turp të ndragun,
hem tu' u lutë e hem tue virrë,
dreq e shenjt në ndihm' tue thirrë,
për nga dera vrik u turrën
të shpëtojn' makar lëkurën...
As në andërr, as në zhgjandërr,
mbledhë kuspull si një kandër,
Zani mbet i humbun shkret
e as dëgjoi maçok'n e zi,
që i kërkonte përkdheli...
Veç kur drita pat ague,
ai i gjori u kujtue:
komedija kish mbarue...



Doli fjala, mori dhenë,
zbardhi dita me të renë:
dikush truej e dikush qesh

goj' më gojë e vesh më vesh;
keq i pari, zi i mbrami,
si, medet! kur të del nami.
Jan' do gra ndër do mahallë
që n'vënd t'gjuhës kanë pallë...
Vërtet fjala mort nuk bani,
por nga ajo fort vuejti Zani,
dersa doli një e re tjetër
e ajo e tija u ba e vjetër...

* * *

Me krah hapët pleqt e ngritë
djalin' e tyne e kanë pritë.
Eh, më thuej, si mos ta falin
baba edhe nana djalin?
«Nga pësimi vjen mësimi»,
ka pas' thanë Usta Selimi.
Ky Ustaj nuk kishte shkollë,
por çdo gja e blunte hollë...
Kështu Zani nga ç'pësoi,
një t'vërtetë na mësoi:
se kur merr një grue në votër,
ti nuk merr kukëll për lodër,
por merr shoqe për një jetë
me t'përpjetë e tatëpjetë...

Vuejti Zani ashtu ne e parë,
 dërsa puna i gjetë karar.
 N'at shtëpizë aty për dhë
 ai nuk ngrehi studio t're,
 por me ç'pat, si i erdh për dore,
 në një dhomë krejt haur,
 nisi një tabllo madhshtore
 të pikzojë në pëlhurë...
 Tue punue me shpirt e shije,
 me aq ndjenjë dhe mendim,
 ma të bukrat dritë e hije
 seç i lindën në frymzim.
 Tash, ma fort se kurr, dëshronte
 t'ishte n'vend të minatorit
 e në jetë ta ndërtonte
 at tabllo të shtrenjt' piktori.
 Në fytyr' të djalit t'ri
 ai vetvehten përfytyroi,
 Në fytyr' të nanës s'tij
 prindt e vet ai i kujtoi,
 kurse n'vëndin e të resë,
 kush veç Bardhës të kish pjesë —
 që në heshtje dashunoi?...
